

10. szám.
Mart. 10-én 1860.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Évharmadra, azaz jan.—ápril hóra **2** pft., vagy **2** ft. **10** kr. új pénz; egész évre **6** pft., vagy **6** ft. **30** kr. új pénz. — Előfizetelni minden postahivatalnál és könyvárusnál.
Kiadó-hivatal: Pesten egyetem-utca 4-dik szám.

V. kötet.

KÖSZÖNTŐ VERSEZET

ő Nagyságához

a szélesen kiterjedett familiájú

WASSÁRNAPY UJSSÁGH úrhoz,

több tekintetes nemes vármegyék szívesen látott vendégéhez,

10000 főbül álló praenumeransi banderium fővezéréhez,

az egész világon történt minden ujságnak rendes és örökös urához,

a hirlap-bélyegrend nagy keresztéséhez

az olvasó közönség belső titkos tanácsosához

ÁRVA VERSIRÓK GYÁMOLÓJÁHOZ

én Maecenásomhoz

és legkegyelmesebb uramhoz,

a midőn

Ditső szVletés napJának hatodik éVfordVlóját VLLné VaLa VÉLVnk e Vlszontaxágos éVben.

jobbágyi tisztelettel

az alábbirott.

Most hat esztendeje, midőn Auróra —
Vagy miről beszélék? Midőn korrektúra
Alá legelőször kefe-levonatban
Elém terjesztének, azt mondván: hogy „itt van.“

Kicsiny voltál akkor, kicsike és czirmos;
Hangod sem volt akkor olyan ékes, mint most.
En tanitgatálak akkor jární téged:
Hogy ha megbotlottál, meg is szídtak érted.

Albert táti, meg a Guszti keresztpapa
Jobban nem szeretett tégedet, kis baba;
Mint a Marczy bácsi, ki meséket mondott,
Számodra képeket s más játékot hordott.

Hogy kis diák lettél, nagy nebulo voltál.
Kicsinyben mult sokszor, hogy meg nem lakoltál.
Holmi esin miatt már készen voltam egyszer:
Hogy magamra vegyem helyetted a carcert.

 Minden eddig megjelent kötetekből teljes példányokkal még szolgálhatunk.

Hogy megházasodtál, én voltam násznagyod :
 Poli de Tikay volt szép menyasszonyod,
 Kivel élsz e napig boldog házasságba!
 — Bár még magzatokkal nincsen is megáldva.

Voltam harczaidon; támadó riválok :
 Viszhangok, néplapok, s más egyéb Mihályok
 Országod határán beütének bárhol,
 Ám néped hű maradt, soha el nem pártolt

Keresztül ment rajtad sok nagy nehéz krízis.
 Holmi áremelés, sőt még az új pénz is;
 Nem ölt meg végtére ama csinos ordó,
 A mitől fejenkint jár egy krajczár portó.

Voltál és maradtál, a minek születlé
 Derék bátor vitéz, a ki csak egyet fél
 Mint oroszlán, csupán a kakas szavától.
 Akként te is csupán a — vörös krétától.

Kivánom : az Isten sokáig élteszen :
 Adozó népedből senki el ne essen.
 Ne érjen tűzveszély, megintés, tilalom,
 Soha se apadjon a kézirat-halom

Adjon Isten neked hires férfiakat : —
 A kedvedért egy kis harc is mindig akad;
 Mert ha a világban kinn van polemia
 A lapoknak vagyon jó dolgok e miatt.

Mutass szép képeket — s ne légy képmutató.
 Legyen bölcs beszéded, — de még sem untató.
 Légy mindig potior, — és népszerű még is.
 Mondd az igazságot — s szádat meg ne égesd.

Hirdesd a magyarnak méltó virtusait;
 A hősök jó hírét senki se bántsa itt;
 S a mi hibája van, csínyján tudasd véle
 Hogy csak ő értse meg, és senki egyéb ne.

Légy a magyar nyelvnek derék apostola.
 Hirdesse szavaid költők bájos tolla.
 S a mit kifeledett az írók pennája,
 Olvasód a fehér sorokban találja.

Aztán sokáig élj, még minket is túlélj!
 A szellem számára nincs a siron túl éj :
 Ha egyszer meghalunk, — ne félj! még azontúl
 Correspondálunk le hozzád — a holdbúl.

K—s M—n.

KRÓNIKÁS ADOMÁK.

Az ál-Sobri.

Az öreg gróf X. barátságos estélyre gyűjté össze családjá számos tagjait; a magyar zamatú fesztelen jó kedv, mely a társaságot élénkíté, nagy ellentétben volt a zivataros téli éjszakával, mely a magas palota ablakain sikoltva tört meg. Az öreg grófnak azon saját-ságos gondolata támadt, hogy amúgy betyárosan elmaszkírozva, Sobri Jós-kának fogja kiadni magát, s ráijeszt — mint nevezni szokta — a nyulszivű compániára. A mint belépett fegyverrel kezében, övében pisztolokkal, kurta termetéről, s korántsem pusztai mozdulatiról egyszerre fölismerték, de azért, hogy az öreg úrnak jó kedvet szerezzenek, a nők sipítoztak, futottak előle, a férfiak is mutatták, mintha megleettek volna rettenve. Épen javában folyt a multság, midőn a terem ajtaja előtt két lövés dördül el, s mogorva arczu férfi lép be, erős fegyverzetben, a puszták és kalandok fia: Sobri Józsi.

— Ki meri itt az én nevem bito-

rolni? — szólt erős érczhangon, s bezzeg volt rémülés : az ál Sobri minden fegyverzetét elhányva, alig tudta merre

menekülhessen s midőn az arcukon meglepetés és félelem mutatkozott, Sobri kényelmesen helyet fogván az asztalnál

rettenetes pusztitást tön. azután álarczát eldobva, nagyot nevetett. A gróf legidősb fia volt, ki az estélyről elkésvén, épen akkor érkezett, midőn az öreg úr ügyetlen ijesztgetésein a társaság legjobban mulatta magát, hirtelen átöltözött, s vé-

letlen megjelenésével annyira zavarba hozta a mulatókat, főleg az öreg urat, hogy csak nagy nehezen birták a kastély valamelyik zugából előkeríteni.

Kaplan Tóbiás.

Egy borzalmas történet.

Ezen a héten történt (tulajdonképen ez eset nem is tartoznék az Üstökös tárgykörébe, tragikus kimenetelénél fogva; de miután mi hallottuk meg először ez eseményt, sietünk vele megelőzni laptársainkat), hogy a Pestről felfelé induló gőzös kapitánya Neszmélyen túl észreveszi, hogy valami fekete tárgy úszik a víz közepén alá felé. — Kapja a távcsövet, vizsgálatra veszi s felismeri, hogy az a fekete tárgy — egy koporsó.

Rögtön megállítja a gépezetet, négy legényt a csónakba ültet s a rejtelmes tárgyat kifogatja a vízből.

Valóban egy fekete koporsó volt az, minden felirat nélkül, légmentesen elzárva, a hasadékok gyantával és szurokkal betapasztva.

Senki sem kételkedett rajta, hogy itt valami titokteljes gonosztett nyomai forognak fenn s a czélszerű vizsgálat rögtön a hely színén fogantatba lön véve.

A fekete koporsót bevitték a kapitány kajütjébe, s annak felnyitásához hiteles tanubizonyságtétel végett meghívtak a jelen volt tekintélyesebb utazók közül hármat, kik közül az egyik műértő orvos, a másik törvénytudó ügyvéd, hogy a látteleket és illető jegyzőkönyvet azonnal formasierűen lehessen szerkezetbe venni.

A koporsó két részét összefoglaló gyantát sikerült megtüzesített vas-lapoczká segélyével felolvasztani, a hosszú szegeket, mik azokat még azonfelyiül összetarták, a gépmester ügyessége szintén eltávolította: akkor felemelék a koporsó fődület s íme találtak alatta — egy frakkot, meg egy czilinder-kalapot.

Takarékos gazda.

Barna Mihály — hogy a cselédek ne vesztegessenek — szénát, sarnyút, minden takarmány-félét udvarán rakatott be. A többi cselédek, kiknek istállójuk bent az udvaron volt, ezért nem panaszkodtak, de a juhász — kinek juhodája meglehetősen távol volt az udvartól, kinek meg volt parancsolva: hogy a juhokkal csak annyit etethet, mennyit maga és bojtárja a juhodához háton elvihetnek — gyakran sóhajtott, és rázta fejét. Eleinte, míg bele nem úntak és faradtak, elegendő takarmányt vittek a juhok a juhász és bojtár; később a mint a szénahordásba kifáradtak, mindig kevesebbet. Ennek a gazda nagyon örült, mert a kazal nem fogyott úgy mint eleinte; dicsérte a takarékos juhászt. A juhász a dicséretre semmit se szólt, csak a fejét rázta. Végre a rossz tartás és éhség miatt a juhok dögleni kezdtek; úgy hogy reggelenként — mikor szénaért ment — a juhász mindig egy hát jubórt vitt be.

— Hát már ez mi? kérdi haragosan Barna Mihály.

— Csak az uram — válaszolt a juhász — az egész nyáj mióta a fekete fejü kolompos örü bört behoztam, alig várja: hogy szénakazalhoz közelébb juthasson.

Hogy vitte ezüstre Simándi uram a halotti prédikáció árát?

Tiszteletes Simándi uram épen oly alapos tudományú s derék ember volt. mint több lelkésztársai, hanem a sors mégis úgy hozta magával — talán túlságos szerénysége miatt, hogy neki egy görbe-orozági csekély jövedelmű egyházban kelle tengődnie. — Nehéz körülményeihez még az is hozzájárult, hogy a halotti prédikációkért csak váltóban fizették hívei az egy forintot, a midőn már több szomszédos egyházak ezüstértékben fizetgettek papjaikat és egyéb hivatalnokait; neki ezen kártékony hidegség rosúl esett, de rajta se szerénykedő követeléseivel, se többszörös feljelentéseivel nem tudott segíteni, mi neki fájt: tehát még is

karakterével összeférő csínyet koholt, mi aztán megtette a hatást, még pedig reményén felül. Ugyan is:

Egy jómódú gazdaember meghalozván, beküldték az illető szomorú felek Tollasi Mihály uramat funerátorként tiszteletes Simándi lelkész úrhoz azon jelentéssel, hogy a boldogult gyásztisztesség tételére halotti tanításhoz készülgessen. Simándi uram — szokatlanul — színlett hidegséggel kérdi a funerátort:

— Hozott pénzt kigyelmed?

— Igenis — felelt Tollasi funerátor — behoztam, a mi szokott járni, az egy forintot, s mindjárt le is fize-

tem; a minthogy nagyáhitattal garasokban le is rakosgatta a nagy asztalra.

— Ejnye — ejnye! — tűnődött hangosan a tiszteletes — hát még az ilyen érdemes, becsületes, jó gazdembert is csak az egy forintos prédikációval temetik?

— Igen! — szólt a funerator — mert mindig ennyit fizettünk.

— Elég hiba! — folytatá a tiszteletes — hogy ilyen mívelt korban, ilyen tisztas családok s jógazdák azzal az elavult egy forintos prédikációval is megelégszenek. Nézze kigyelmed! — szinlett boszúsággal iróasztala fiókját felnyitván, kihány a nagy asztalra egy szennyes és négy tiszta papíron lévő prédikációt: — ez egy forintos, — ez 2—3—4—5 forintos, — én szörnyen csudálkozom rajta, hogy mindig csak ezt az egy forintot koptatják, — ez a gyönyörű öt forintos a többi remektársaival épen senkinek sem kell!

— Ne rongálja magát kedves tiszteletes uram! ne rontsa a vérit, — szólt kérlelő hangon Tollasi Mihály uram — még mi ezt nem tudtuk, hogy ilyen is lappang a fiókban; no majd szólok én az atyafiakkal, s hacsak lehet kiviszem, hogy azt a gyönyörű öt forintosat hallgatjuk meg; s eltávozott.

Kevés idő múlva örömmel hozta Tollasi uram az öt forintot, még pedig fényes huszasokban.

Az újdonság még az nap faluszerte sietve elterjedt, s mindenki vágyakozott az ezüstös halotti tanítást meghallgatni, annyira, hogy másnap a gyászisteni tisztelet alkalmával a templom kíváncsi hallgatókkal megtelt.

Tiszteletes Simándi uram is a régóhajtott sikernek megörülván oly pompásan és szívrehatólag szónokolt, hogy ezután, hívei nem is említették a forintos elkoptatott prédikációt, hanem szegénye, gazdagja 3—4—5 forintos prédikációval temettetett.

Kanagár.

Egy földbirtokosnak fia született s Aladárnak neveztetett el. Egy paraszt tudakozódás után meghallotta a még soha sem hallott keresztnevet s boszankodva említi a legelső társaságban:

— Ej — ugymond — de kár volt oly rút nevet adni a kis urfinak.

— Hogy is hívják csak őt? — Kérdi a másik.

— Hát csak hallja kend „Kanagárnak“ keresztelték el.

Micsoda fa ez?

P. tanár egy névestéről a rendes időnél később menván haza, épen a kapu alatt találkozott a fátmanipuláló diákokkal. A koromsötétségben egy jóforma oldaldöfés által tudtára adatván a folyamatban lévő dolog, hirtelen kérdi:

— Micsoda fa az?

— Bikkfa — felelének a fiúk — s odább kotrórtak.

Érdekes tájszólás.

Kő fő Kati, hütyköld meg az ünökét, döföd ki a gyülekezet közé, mondd meg a rikkancsoknak, hogy vigyázzon rá — hogy meg ne egye a toportyán féreg. — (Kelj fel Kati fejd meg a tehenet, hajtsd ki a csorda közé, mondd meg a csordásnak, hogy vigyázzon rá, hogy meg ne egye a farkas.)

MAGYAR KLASSZIKUSOKBÓL.

I.

„Szembe véled
Szivem éled.“

Kazinczy.

II.

„Rosszat mondanak felőled;
De én el nem állok tőled.“

Kazinczy.

Baka-humor.

Igen hideg időben szállásoltak be néhány bakát Zsugori urhoz, ki egy fűtetlen szobába vezette be őket. A bakák várták, hogy majd csak befűtenek, de sikertelenül. Megunván a várakozást így szól egyik baka a másikhoz, hogy Zsugori ur is meg hallotta :

— Úgyan te Jancsi könyörülj már azon a kemenzén, add reá a csurapédát, hiszen meg fagy az Isten adta.

A rézpénz-kisértet.

Jelenetek a mai napokból.

A mult heti lapokban szélesen le volt írva az a borzasztó tünemény, hogy Tirolban titkos emiszáriusok járnak, a kik a rézpénzt összevásárolják s a határon tul viszik, hogy a népesség közt ezáltal elégedetlenséget és zavarokat szítsanak. Az eset borzasztó! El lehet képzelni :

1. Benyit egy rejtélyesen beburkolt férfiú a csendes polgár házába. „Vannak önnek rézkrajczárjai? Hány forintért adja darabját? Ezüstért, vagy aranyért? Ide velem!”

2. Rablók, brigandok állítják meg a gyorskocsit, leszállítják az utazókat. „Hol a rézpénz? Ide velem! Egyéb nem kell, csak a rézpénz!”

3. Koldusok — összejönnek, panaszkodnak; eltűnt minden rézpénz a világról! Egy hét óta nem kapunk egyebet csak ezüstöt! mi lesz a világból!

4. Kocsmáros. A vendéghez, ki egy tizesből négy krajczárt vissza akar kapni. „Micsoda? ön rézpénzkisértet! Rögtön igyék mindjárt még négy krajczár ára snapszot, vagy elfogom!”

5. Jámbor polgár, meghallja, hogy a rézpénzre titkos üldözés tárgya kezd lenni s azonnal siet utolsó krajczárját a föld alá ásni. „Jöhetsz már most rézpénzkisértő!”

6. Kofák a piacon. „Au vé! odavagyunk, nincs rézpénz a világon. „Átkozott rézpénz kisértet.”

VERSEMÉNYEK

sok mindenről.

(Vége.)

XV.

A politika.

Édes, mézes ital
Most a politika,
Ki izlelé, nehéz
Tőle megválnia.

S ki bőven élvezi,
Neki adá magát,
Annak meg csakhamar
Elcsapja a hasát!..

XVI.

Szánom, bánom.

Jaj, de bánom, hogy én ilyen
Íróféle lettem!
Maholnap már nem is léssen
Mit a számban vetnem.

Ily majszterek e hazában
Mind nyomorba esnek.
Nincs itt másnak keresete,
Csak a kötelesnek!..

Kukoricza János.

Divatos házasság.

„Lehet remélnem szép nagysád
Hogy oltárhoz jövend velem?
Én örömmel fáradandok,
Hogy kényelmét megszerezem!“

„Ah mi dicső, nevetséges!
Mire nem tud kalkulálni!
Hallja kegyed mérnök uram
Engem nem fog kommasszálni,
Ha, ha, ha!“

„Egyet mondok szép kisasszony,
Jöjjön hozzám feleségnek
Megbecsülöm, kézen hordom,
Asszonya lesz háznépemnek!“

„Jaj oldalam nevetéstől!
Még mit nem tud kigondolni!
Hét szilvafás gazduracsám,
Nem fogunk együtt kapálni,
Ha, ha, ha!“

„Ah nagysád mi boldog lennék
E kacsót ha megnyerhetném!
Van hitelem, galanteriem,
Nőm bársonyba öltöztetném!“

„Jól hallok-e? Fidonc! Skandal!
Gyorsan szagos üvegesémet!
Én és szatócsné asszony, hah!
Ki hallott ily merészséget?
Fuj, fuj, fuj!“

„Imádott lény, dicső angyal!
Te vagy éltem, te vagy menyem!
(Van tizezer forintocskád)
Nálad nélkül nincsen üdvem!“

„Ah mi művelt zengzetes hang!
(Öt ló prüszög az udvarban)
Kelj fel ifju, kezem tiéd!
Ülni ah mi kék, batárdban!
Hopp, hopp, hopp!“

Száll az öt ló! a menyasszony
Kéjgyönyörben ringatózik,
De im' egy hang „megálljt“ kiált,
Üvegajtó felcsapódik:

„Hallja az úr, szemtelenség,
A fogatot kölcsön kérni,
Koptatni, s nem adni vissza.
Kérem nagysád kiszállani!“
Kopp, kopp, kopp!

Nincs választás, ki kell szállni!
A hölgy ájuldozni készül,
Ah de sár van — csak ballagnak,
Atlasz czipő fülig merül. —

Otthonn Iczik: khérem szépen
Ezt a válthót kifhizetni,
Mert különben muszháj leszek
Férje urát becsukhatni!“
Jaj! jaj! jaj!

Ludas Matyi.

Különös színházi jelenet.

P—n vándorszínészek a „számüzőtt lengyel herceget“ adták. Herczegfiúnak egy csizmadia inast fogtak el. A közönség érdekléssel nézte s hallgatta a szomorú darabot; különösen, egész a könyvezésig megindult azon a jeleneten, midőn a herceg családjától végbúcsút vesz. A fiu látván maga körül a nagy szomorúságot, ő is könyezni kezdett; akkor pedig midőn a herceg hozzá ezen szavakat intézé, mit hagyjak rád örökségül?“ elbődült.

— Ne félj semmit Miska fiam — kiált rá a nézők közül a valóságos apa — rád hagyom én a kaptát, a sámfát, az egész műhelyt; az az úr elmehet oda, a hova neki tetszik, mi itthon majd csak megélünk a magunk emberségéből.

Ki mit nem ért.

A hajdankorban, mikor még a deák nyelv volt divatban, egy nagyobb folyóvizen épült hid mellett egy vámszedő tartatván, ennek kötelességében állott a bejött vámpénzeket minden hó végével az uradalmi főtiszttségének beszolgáltatni s azokkal együtt egyszersmint azon havi vámjövedelemnek körülmények szerinti apadásáról, vagy nagyobbodásáról deák nyelven szerkezett jelentést küldeni. Akadván pedig egy vámos, ki a deák nyelvet épen nem tudta, — úgy segített magán, hogy egy azon nyelvet értő ember által több rendbeli deák jelentési conceptusokat, — a melyek a vámjövedelemnek mi okból fogyását vagy szaporodását tartalmazták, — fogalmaztatott magának; egyszersmint pedig kellő tájékozásúl azon conceptusokra feljegyezte: hogy melyik szól a jövedelem *apadásáról*, — melyik pedig annak *gyarapodásáról*.

Történt azután, hogy a beállott forró canicularis napok alatt azon folyó felette megapadván, az arra utazó szekerek — hogy hidvámot ne fizessenek, — nagyobbára gázlóba mentek át a vizen; — miáltal természetesen a vámjövedelem tetemesen megcsökkent. A midőn tehát a vámszedő a hó végével a bejött csekélyebb jövedelmet főtiszttségének beküldötte, hogy hozzá a szükséges okadatolt jelentést is megtehesse, — ki keresett a készen tartott deák jelentési mintákból egy olyat, melyre, hogy a jövedelem kevesbülését tárgyazza, — volt reá jegyezve; s ez e szerint kellőleg elkészített jelentését el is küldötte. De mennyire csudálkozott az illető főtiszttség, midőn a kapott jelentésből arról értesült: „hogy a beállott nagy hidegek miatt a folyóvíz erősen befagyva levén, s annál fogva az utasok nagyobb része által a jégjáró használatván, e miatt tetemesen csökkent a vámjövedelem!”

Furesa okulás.

X. faluban lakik egy igen vendégszerető magyar uri ember — udvarának magyar szokás szerint, nincs kapuja, s számos hozzá beforduló kocsi robogása vendéglői szint ad épületének. — E magasztos jellemvonása egykor nagy vendégsereget csődített hozzá; a házi ur kitünő szivessége, természetes, fényes ebédet biztosított. A zsinóros vendégek koszorújából kiállt egy atyánkfia is, ki a falusi — uri biróval — mint ennek köteles vendége — ott szintén megjelent, s részt vett az ebédben.

Leves, hús s főzelék voltak tárgyai ebédjének a nélkül, hogy az assétli, tészta, sült vagy valamely borral tölt palaczkhoz nyult volna. — Ellenszegült minden szives kínálásnak. — Ebéd után a vendégek fekete kávé s dohányzás édenében mulatván, szőnyegen levő atyánkfia nagycsendesen kérdi biró urat:

— Freund was werden wir da zahlen?

Mire biró úr e méltatlan kérdésem felhevülve — mondja:

— Nem fizetünk itt; mert vendégek vagyunk.

— Erre atyánkfia majdnem könyes szemekkel föl-sóhajt:

— O weh', hätt' ich das g'wusst!

Máskor szükségtelen volt őt kináltni, de meg is adta az árát egy valódi vendéglőben!

Rúzsá uram, és a kos.

Mikor én olyan apró-cseprő diák ember voltam, volt a mi szomszédunkban egy magas palánkkal kerített szép gyümölcsös kert — jelenleg rajta a gőzkocsi fűtőréz — Rúzsá uram tulajdona, ki unokája volt ama Rúzsá Daninak, a ki eladta a törököknek az esőt, s mi-ért aztán meg is égettetett mint boszorkány (igy van meg írva a városi levéltárban).

Tehát mint mondám, ott állt az a gyümölcsös, mosolygó almái és körtéivel ingerkedve az olyan apró diák ember vágyaival. De van-e a világon oly magas palánk, mely gyermeki akarat előtt meg ne hajolna. Hát ha kínai fallal lett volna körülkerítve, nem másztunk volna-e rajta keresztül, megdézmandók Rúzsá uram kedvenc gyümölcseit.

Azonban nem sokáig tartott ez az édeni multság. Rúzsá uram észrevette a csinyt, és bele állított kertébe egy négy lábú őrt; nem kutyát: hanem volt neki egy hamis eltanított kossa, a mely ha gyermeket látott, azt tüstént öklelte a hol érte. féltünk is aztán tőle, jobban mint ha cherub állt volna ott tüzés pallossal. Rúzsá úr eljött a kertbe mindennap kétszer, s örömmel látta hogy gyümölcsei egy szálíg meg vannak.

Történt egyszer, hogy Rúzsá uram kétrét görnyedve, szedegette egy kosárba a lehullott gyümölcsöt, a kos azt vélte, hogy tán most is vele ingerkedik, hátra lép vagy hármat, positurába teszi magát, és — puff! Rúzsá uram feje épen szemközt álló körtefa törzsivel karambolirozott.

— Tűz van! — kiálta a derék férfi.

Pedig de hogy volt; csak a szemei adtak szikrát.

Sz. J.

Deák-élez.

Két fiatal ember találkozik. Mind a kettőnek a múlt éji virasztás néz ki szeméből.

— Ej Laczikám, de roszul nézsz ki, hol mulattál?

— A nőegyleti álarcos bálban. Hát te?

— Én meg N . . . nél az *orczáltan bálban*.

Kakas Márton emléklapjaiból.

— Mennyi e *tompa szögnek* értéke? — kérdi a mathesis tanára, egy szórakozott ifjutól.

— Hét egy garas! — válaszolt az hirtelen.

== (Dávidói jelentés.) Mező-Túron a nagy csárdában vigan mulatván jó számú vendégek, ez alkalommal egy szabómesternek — ki egy kis alacsony ember volt, kedve cosszant a kemence tetejére felmászni, hogy a gyülekezetnek onnan dictiót tartson; a szonoklatba még alig kezdett bele, midőn zuhé beszakadt vele a kemence teteje s a szerencsétlen Demosthenes becsett a forró s még kisémet sült kenyérral tele lévő kemenczébe, buzgó hallgatói által menten kirántatott ugyan onnan még nyers állapotában, de alig jöve ki forró árestomából ahol képe és tenyerei meglehetősen sérülést szenvedtek, midőn a kárán feldühödött gazdasszony neki rohant s a piszkával jól elpántolta.

== „Miféle beszédrész ez : kanál?“ kérdé X. professor Ordas uramat, kit pályatársai élceiért különösen szerettek.

— Hát melléknév!

— Már hogy volna az melléknév, te félkegyelmű — he?

Hát csak úgy, kérem alássan, hogy minden rendes háznál a tányér mellé szokták tenni.

== — Hogy hívják a padot latinul?

— Hát, lócza.

— Hát a lóczát?

— Pad.

— Hát a padot?

— Lócza.

Erre aztán kijött minden emberi érzelmeiből az öreg X. professor s elkezdte kegyetlenül püfölni a felelőt :

— Scámmum! ordit a tanítással ellátott diák.

== — Na! domine Görbekuthy, mondja meg : mi ennek a növénynek a neve? — kérdi a tanár egyikét a fiaknak.

— Hát... izé... melissa chirurgiális (nem jutván eszébe az officinalis : elgondolta, hogy ez is olyan-muzsa-féle ize.)

R é b u s z.

A 9-dik számbeli rébusz megfejtése.

Fumigáljuk a világot!

Szerkesztői sub rosa.

— Borvágó — nem adható. — Kalbászhalál, megél. — Csibe Pista egy pár hangja megjárja. — Bibicz Máté naplója használható. — Szentés. A drága bogarak, stb. jók; a küldött vers kevéssé. Balekek és balekfogók, igen alkalmas lesz a Kakas Márton naptárába, ha szerző jónak látja. Pöröly egy pár adomája rövidtve bejöhethet. — Chinai eljárás, stb. jók. — Hahaha. Küldeményei mind jók. Három a tánc stb. nem az Üstökösbe valók. Kurucz István betűtalánya mehet, de az adoma nem kap fegyverengedélyt. — Még egy szó a krinolinról; — elég volt már, az idén ne többet erről. — Az olesó nő stb. nem adhatók. Párducz küldeményében van egy jó. Zuáv Habakuk küldeményében egy jó. Miskolcsi Zakar. Látszik, hogy nem látta még az Üstököst, mert a beküldött adomák nagyobbrészt benne vannak. — Kl. úrnak. Pesten. Leider! nem mi rajtunk függ, hova nyomják azt a pecsétet? — Eredeti adomák : jók. — Morfondirozás a k-i táncvizigalom után. Tisztelt uram, a magyar viseletre nézve ezek az észrevételeink : 1. A kinek sok pénze van drágább ruhát visel, a kinek kevesebb van olcsót. 2. A boglárók és ékszeresek aprólékos, anyáról leányra szállnak s mindig értékesek, divat változatainak nincsenek alávetve. 3. A változó franczia divat idejében még többre került a delnök viselete, mint most, a kinek tudnillik került. 4. Szegény ember soha se iparkodjék külső dolgokban versenyezni a nagy urakkal. 5. Nagy urainkra nem lehet panasz, hogy ők kezdenék a fényűzést, mert Pesten még a fényes gombok is eltűntek már nagy részt az atillákról, s általános fekete szőr-

gombokat viselnek, és egyszerű aczélsarkantyút : alulról pedig soha sem kezdődik a fényűzés. 6. Nem kell mindent elhinni, a mit az emberek ezer ftos mentékről beszélnek, sok ember szereti az ilyenekben a dícsékedést. 7. Láttam az ideai táncvizigalmakon epochális magyar mentéket, a mikről a tulajdonosnéktől megtudtam titokban, hogy 1 ft. 25 krba kerültek. Ezt már csak nem nevezhetem fényűzésnek. Krampampulidesz adomái jók; versei nem. — Tessék megfejteni, rejtély. Nem így szokták azt, hanem a sakkjáték szerinti huszárugrásokkal. Így nem kell hozzá fejtorés. — Hogyan vette meg R. a maga lovát? stb. jók. — Kutató, használható. — K. M. Rébusaira. A magyar betűkkel nem lehet úgy banni, „á“ helyett „a“ rébusban sem járja. — Diák adomák, nem adhatók. Pankota. Az a talány igen fogas; küldje ön be előbb a megfejtését, mert így nem boldogulunk vele. Gyöngöseségek stb. talán egyszer használhatók lesznek. — Ipolyságh. A küldött versek nem találkoznak az Üstökös szellemével. — Bukfencz Gyula küldeménye nem használható. — Csikósi adomái közül kevés használható. — Pitypalatty néhány adomája jó, az előleptetéshez azonban még több érdem kell. — Malaczkára; a küldött rajzokban sok erő van, kár hogy a hozzájuk esatolt élcezek nagyon idegen zamatúak. — Tétre. A küldeményt felhasználjuk. N. K. Pesten. Keresgélünk a küldeményben. J. o. S. küldeményéből épen csak egy eszmét vehetünk át. A lábszijas menyasszony nem adandó.

— Kukoricza János : de már most csak kapja?

Felelős szerkesztő s kiadó-tulajdonos : **Jókal Mór.**

Lakása : Magyar-utca 21. szám.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten, 1860.

(Egyetem-utca 4. sz.)